

Царь и мѣдрецъ.

Източна приказка.

Нѣкога на изтокъ, въ Персія, царувалъ шахъ Али. Обичалъ той своигѣ поданици, обичали го и тѣ отъ все сърце. Той имъ устройвалъ праздници и веселби. И въ тѣзи веселби обичалъ да имъ задава гатанки; който ги отгатвалъ, получавалъ награда.

Единъ пѣтъ придворнитѣ служители на шаха обявили изъ царството, че шахътъ обѣшава награда триста жълтици томува, който може да надхитри съ нѣкаква приказка шаха и да го накара непрѣменно да каже: „това не може да бжде“.

Това прѣдложение развълнувало цѣлия народъ. Всички чакали съ нетърпѣние уречения день. Не само мъжетѣ, но и женитѣ и дѣцата почнали да измислятъ най-чудни приказки, за да смаятъ шаха.

Най-послѣ дошълъ уречения день. Щомъ се съмнало, голѣмиятъ площадъ прѣдъ двореца се напълнилъ съ хора. Около пладне засвирила музика и шахътъ Али, заобиколенъ отъ своитѣ голѣмци, излѣзълъ прѣдъ народа, който го поздравилъ съ силни и продължителни викове. Когато всичко се успокоило, шахътъ заелъ приготвения за него тронъ, и служителитѣ обявили, че прѣпирнята се започва.

Пръвъ излѣзълъ прѣдъ шаха старъ, побѣлѣлъ надъ книгитѣ ученъ и съсь силенъ гласъ казалъ:

— Свѣтли царю, ей-сега пристигна въ града конникъ и ми съобщи небивала, нечувана новина. Днесъ на разсъмване, на едно мѣсто въ царството ти паднала мѣсечината и обърнала на пепелъ двадесетъ и двѣ села.

Шахътъ помислилъ и отговорилъ:

— Това може да бжде!

Учениятъ старецъ тихо се отдалечилъ, осмѣнъ отъ цѣлия народъ.

Слѣдъ него излѣзълъ единъ звѣздоброецъ, който отгатвалъ бждащето на звѣздитѣ.